

Masarykova základní škola Debř, Mladá Boleslav, příspěvková organizace

Název a číslo materiálu:

**VY_32_INOVACE_17_Informační a komunikační technologie_Cvičení - Záhloví,
Zápatí, Vodoznak, Editace textu a odstavců - POKYNY a TEXT**

Autor: Mgr. Jakub Černý

Číslo projektu: CZ.1.07/1.4.00/21.1185

Záhlaví, zápatí, editace textu a odstavců, dělení slov, vodoznak

1. zkopíruj celý text pověsti a vlož ho do nového dokumentu
2. ulož dokument do své složky jako Záhlaví a zápatí
3. uprav okraje na 1,5 ze všech stran
4. nastav řádkování na násobky 1,15 a mezery za odstavci 3b., před odstavci 0 b.
5. vymaž text mimo nadpisu a pověsti Praotec Čech
6. změň písmo celého dokumentu na TNR, vel. 12, nepodtržené, ne kurzíva, ne tučné, automatická barva
7. změň nadpis na vel. 18, zarovnat na střed, podtržené, tučné
8. změň nadpis Praotec Čech na 14, tučné, zarovnat na střed
9. odsad' 1. řádek všech ostatních odstavců o 1 cm
10. nahraď slovo Čech v celém textu slovem Novák
11. vlož do textu záhlaví Prázdné, zadej tam text (tvé jméno a příjmení)
12. vlož do textu zápatí a do něj datum a čas (pomocí Nástroje záhlaví a zápatí – Návrh → Vložit → Datum a čas)
13. Najdi v textu editační chyby a oprav je.
14. V textu pověsti rozděl slova na konci řádků (automaticky)
15. vlož přes text Vodoznak v červené barvě, poloprůhledný, nahraď předdefinovaný nápis svým příjmením
16. najdi na internetu obrázek hory Říp a vlož ho pod text
17. uprav velikost obrázku na šířku 10 cm, zarovnat na střed, ohraničit červeně

Ze starých pověstí

Praotec Čech

Před dávnými časy žili naši předkové v rovinách při řece Visle, v charvátské zemi. Nežilo se jim tu dobře. Téměř neustále museli bojovat s nepřáteli, kteří se chtěli zmocnit jejich země, majetku, žen i dětí. Hádali se i mezi sebou: o meze, pole a dobytek. Příbuzní bojovali proti příbuzným a navzájem se zabíjeli. Proto se jednoho dne sešli dva bratři, oba vojvodové, Čech a Lech. Spolu se domluvili, že opustí rodnou zemi a vydají se do nové země, kde by se jim žilo lépe.

„Dobře se na cestu vyzbrojíme, vykrmíme voly a zpevníme vozy. Na vozech pojedou staří lidé a děti. Vydáme se směrem, kde slunce zapadá. Opustit zemi našich otců je vždycky těžké, ale nám už nic jiného nezbyvá.“

Přípravy na cestu byly dlouhé. Byli zvyklí po předcích obdělávat pilně půdu, pěstovat různé druhy obilí, chovat koně, skot i vepře. To vše si museli vzít s sebou do nové země. A také všechny bůžky ze svých obydlí, aby je v nové zemi ochránili.

Konečně se jednoho dne vydali na cestu. **Napřed šli zvědové, za nimi ozbrojenci a uprostřed vojvoda Čech, kolem vladykové, všichni na koních.** Za nimi starci, ženy a děti na koních a vozech, stáda dobytka a naposled opět ozbrojenci . Cesta se

zdála nekonečná a nebezpečná. Kdo se vzdálil od výpravy, stal se obětí dravých zvířat nebo hadího uštknutí.

Přebrodili několik řek a vstoupili do neznámých hornatých končin. Kraj tu byl pustý, lidských obydlí jen poskrovnu. Smělí a srdnatí obyvatelé oblečení do kožešin se ozbrojeni stavěli na odpor proti nebezpečným šelmám, muži s nimi museli bojovat. Z večera vždy zapalovali ohně a topili do úsvitu, aby zahnali velké šelmy.

Všechno jednou končí, a tak i cesta praotce Čecha se chýlila ke konci. Přebrodili další velkou řeku a přišli do krajiny, která všem učarovala. Řeky plné ryb, v lesích množství zvěře, mračna divokých včel dávajících drahocenný med. Podél řek se táhly pastviny, na nebi kroužila hejna ptáků. Vojvoda Čech ukázal na vysokou horu, která se před nimi modrala nad rovinným krajem, a řekl: „Pojďme pod tuto horu, tam si odpočineme.“

Pod horou se utábořili, vladykové ohledali okolní půdu a poznali, že je úrodná. Ráno s prvním slunečním paprskem Čech s radou starších vystoupil na vrchol hory. Před nimi se rozkládal do dálky širošířý kraj, až k modravým horám rovný. V zeleni luk svítily řeky jako rozlité stříbro.

„Vidíte tu krásu? Zrovna takovou zemi mi zjevili bohové v naší staré vlasti. To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající. Všeho tu budeme mít hojnost. Bude nám také

dobrou obranou proti nepřátelům. To je země podle vaší vůle. Jen jména nemá, rozvažte, jakým jménem by měla být pojmenována,“ pravil vojvoda Čech pevným hlasem.

„Tvým! Tvým necht’ se jmenuje!“ zvolal stařec s dlouhými bílými vousy, nejstarší ze všech vladyků. A hned všichni volali jako jedním hlasem: „Tvým! Tvým jménem! Po tobě ať se jmenuje!“

Vojvoda Krok

Praotec Čech vládl Čechům spravedlivě, všude vládl rád a kázeň. Lidé byli poctiví, žádné dveře jeden před druhým nezamykali. Měli se dobře a chudý byl jen ten, kdo nechtěl pracovat. Přišel však čas, kdy se dny praotce Čecha naplnily. Jeho smrt oplakali všichni. A bylo třeba určit nástupce. Starší rodu se sešli u Čechovy mohyly a uradili se, že požádají Kroka, muže váženého a proslulého svou poctivostí a spravedlností, aby se stal vojvodou. Krok převzal čapku zemřelého vládce a jeho vladařskou hůl. Vládl české zemi, rozsuzoval spory a lidi učil moudrosti. Jeho hrad Budeč se stal velmi proslulým místem. Sídlil tu se svými třemi dcerami – Kazi, Tetou a Libuší. Jednou dostal vnuknutí, že jeho hrad neobstojí před nepřáteli a že musí vystavět jiné sídlo. Vybral si posly a nařídil jim: „Zítra před východem slunce se vydejte na stranu,

kde je slunce mezi východem a polednem. Jděte tak dlouho, až přijdete k řece. Tam hledejte příhodné místo ke stavbě hradu.“

Poslové hledali, až našli na pravém břehu Vltavy skalnatý ostroh mezi hlubokými lesy.

V modravém šeru se tiše valila široká řeka a v ní se vzhlížela vysoká skála. Krok zde nechal vystavět z širokých klád dubů a smrků mohutný hrad s prostornými staveními a velkým prostranstvím. Kde nebyla strmá skála, vykopali hluboké příkopy a nasypali náspy, které zvýšili roubenou hradbou. Opodál v háji vyvěral pod starými buky silný pramen průzračné vody.

Studánce začali říkat Jezerka a hradu, že stál na vysoké skále, Vyšehrad.

Po Krokově smrti se ujala vlády jeho nejmladší dcera Libuše. Žila na Vyšehradě, odkud vládla svému lidu stejně tak moudře, jako její otec. Kazi znala všelijaké byliny a koření. Hojila různé neduhy a krotila bolest. Po otcově smrti sídlila na hradě Kazín, který stával poblíž řeky Mže. Nad Mží na vrchu příkré skály si vystavěla hrad i Teta. Její hrad byl velice pevný. Nazýval se Tetín.

Zdroj textu:

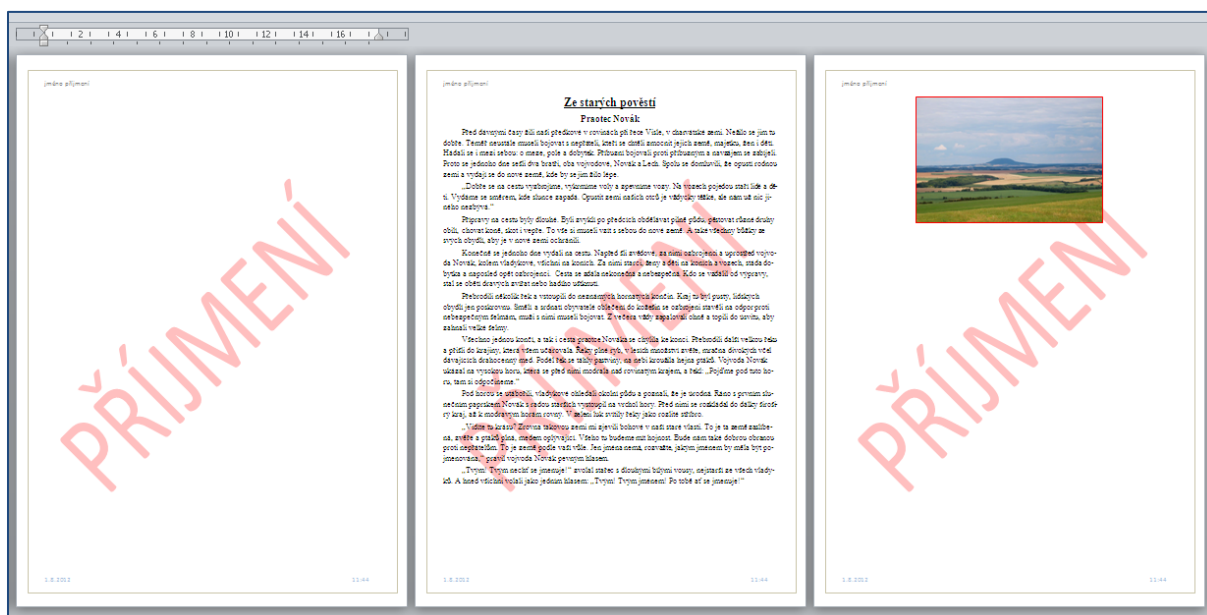
<http://cr.ic.cz/index.php?clanek=praotec&dir=povesti&menu=povesti>

<http://cr.ic.cz/index.php?clanek=krok&dir=povesti&menu=povesti>

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

VZOR:

použit obrázek: http://www.rezidencelibechov.cz/data/fotky_viceucel/Hora_p.jpg